

USTAWA

z dnia 13 listopada 1963 r.

o zwalczaniu chorób zakaźnych.

Art. 1. 1. Ustawa dotyczy wykrywania i zapobiegania szerzeniu się chorób zakaźnych oraz leczenia chorych na te choroby.

2. Chorobami zakaźnymi w rozumieniu ustawy są choroby ludzi wywoływane przez żywe organizmy lub ich produkty (jady), jeżeli choroby te ze względu na swój charakter lub na sposób szerzenia się stanowią szczególne zagrożenie dla zdrowia ludności.

3. Rada Ministrów ustala w drodze rozporządzenia wykaz chorób zakaźnych.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w przypadkach, gdy wymagają tego względy sanitarno-epidemiologiczne, może w drodze rozporządzenia rozciągnąć niektóre przepisy ustawy na inne choroby mogące w określonych warunkach szerzyć się epidemicznie.

5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) „chory zakaźnie” — osobę dotkniętą chorobą zakaźną,
- 2) „podejrzany o chorobę zakaźną” — osobę, u której występują objawy mogące wskazywać na chorobę zakaźną,
- 3) „nosiciel” — osobę, której ustrój wydała na zewnątrz żywe zarazki wywołujące chorobę zakaźną, mimo że osoba ta nie wykazuje klinicznych objawów tej choroby,
- 4) „podejrzany o zakażenie” — osobę, która miała styczność z chorym zakaźnie lub materiałem zakaźnym bądź zakażonym albo przebywała na terenie zakażonym,
- 5) „podejrzany o nosicielstwo” — osobę, która przebyła chorobę zakaźną lub jest podejrzana o zakażenie, a co do której nie została wyłączona możliwość, że jest nosicielem.

6. Przepisy ustawy, dotyczące podejrzanych o zakażenie i podejrzanych o nosicielstwo, nie mają zastosowania do pracowników służby zdrowia zatrudnionych przy wykrywaniu i zapobieganiu szerzeniu się chorób zakaźnych albo przy leczeniu lub obsłudze chorych zakaźnie, nosicieli, podejrzanych o zakażenie lub podejrzanych o nosicielstwo pod warunkiem przestrzegania przez nich zasad postępowania ustalonego dla tej kategorii pracowników.

Art. 2. 1. Osoby przebywające na terenie Państwa Polskiego są obowiązane na żądanie organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej bądź właściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej:

- 1) poddawać się szczepieniom ochronnym przeciwko chorobom zakaźnym,
- 2) poddawać się badaniom mającym na celu wykrywanie chorób zakaźnych,
- 3) wykonywać zlecenia dotyczące zabiegów higieniczno-sanitarnych, jakie okażą się niezbędne dla zapobiegania chorobom zakaźnym,
- 4) udzielać wyjaśnień i podawać dane mogące mieć znaczenie dla wykrycia choroby zakaźnej i źródła zakażenia lub zapobiegania szerzeniu się choroby zakaźnej.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa w drodze rozporządzenia:

- 1) zasady przeprowadzania szczepień ochronnych przeciwko chorobom zakaźnym.

2) wykaz prac, których wykonywanie jest zabronione niektórym chorym zakaźnie, nosicielom lub podejrzany o nosicielstwo, oraz

3) zasady przeprowadzania badania lekarskiego osób wykonujących lub zamierzających wykonywać prace określone w pkt 2.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może określić w drodze rozporządzenia zasady przeprowadzania badań określonych grup ludności w celu wykrywania niektórych chorób zakaźnych.

4. Rozporządzenia określone w ust. 2 i 3 mogą przewidzieć środki, jakie będą stosowane względem osób, które wbrew nałożonemu na nie obowiązki nie poddały się szczepieniom ochronnym bądź badaniom, a w szczególności wprowadzać zakaz przyjmowania takich osób do szkół, internatów, zakładów przeznaczonych dla dzieci lub na kolonie letnie, do czasu wypełnienia tego obowiązku.

Art. 3. 1. Chorzy zakaźnie, podejrzani o choroby zakaźne, nosiciele, podejrzani o zakażenie i osoby podejrzane o nosicielstwo są obowiązani przestrzegać wskazań lekarskich, a także nakazów i zakazów wydanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych.

2. Rada Ministrów ustala w drodze rozporządzenia wykazy chorób, w przypadku których ze względu na ich przebieg lub sposób szerzenia się zachodzi potrzeba:

- 1) przymusowej hospitalizacji lub tylko przymusowego leczenia chorych zakaźnie albo
- 2) izolacji podejrzanych o chorobę zakaźną bądź podejrzanych o zakażenie.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa w drodze rozporządzenia zasady stwierdzania nosicielstwa oraz szczegółowe obowiązki nosicieli i podejrzanych o nosicielstwo.

Art. 4. Nad stosowaniem się nieletnich i ubezwłasnowolnionych do przepisów art. 2 i 3 obowiązane są czuwać osoby, które sprawują nad nimi prawną lub faktyczną opiekę.

Art. 5. 1. Osoby sprawujące zarząd nieruchomości oraz kierownicy zakładów pracy lub instytucji są obowiązani utrzymywać je w należyтым stanie higieniczno-sanitarnym oraz stosować się do wskazań i nakazów wydawanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w celu zwalczania chorób zakaźnych.

2. Wymagania higieniczno-sanitarne, jakim powinny odpowiadać poszczególne rodzaje nieruchomości, zakładów pracy i instytucji, określają w drodze rozporządzenia właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

Art. 6. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia, akademie medyczne, instytuty naukowo-badawcze podległe Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, fachowi pracownicy służby zdrowia, kierownicy statków morskich i śródlądowych oraz statków powietrznych, zakłady pracy nie posiadające stałej opieki lekarskiej, zakłady nauczania, wychowania i opieki, hotele, domy wczasowe, schroniska turystyczne i ośrodki turystyczno-wypoczynkowe, zakłady karne, organy Milicji Obywatelskiej, sołtysi oraz biura gromadzkich rad narodo-

wych mają obowiązek zgłaszania organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a także określonym zakładom społecznym służby zdrowia przypadków zachorowania, podejrzenia o zachorowanie i zgonów na choroby zakaźne natychmiast po powzięciu o nich wiadomości.

2. W jednostkach określonych w ust. 1 obowiązek zgłaszania ciąży na kierownikach tych jednostek lub osobach przez nich wyznaczonych.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia zasady dokonywania zgłoszeń, o których mowa w ust. 1.

Art. 7. 1. Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny, w razie stwierdzenia lub podejrzenia choroby zakaźnej bądź nosicielstwa, wydaje w przypadkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 decyzje o poddaniu przymusowej hospitalizacji, przymusowemu leczeniu lub izolacji, a ponadto — w granicach, w jakich to się okaże potrzebne, w celu zapobieżenia szerzeniu się choroby zakaźnej — może:

- 1) uzależnić zmianę miejsca zamieszkania lub pobytu podejrzanego o chorobę zakaźną lub podejrzanego o zakażenie od swego zezwolenia oraz nakazać takiej osobie poddawanie się określonym badaniom (nadzór sanitarny),
- 2) poddać chorego zakaźnie koniecznym badaniom,
- 3) nakazać podejrzanemu o chorobę zakaźną lub podejrzanemu o zakażenie wstrzymanie się od zajęć zarobkowych bądź od uczęszczania do zakładów nauczania albo wychowania,
- 4) czasowo zakazać korzystania z określonych urządzeń do zaopatrywania w wodę z naturalnych lub sztucznych ujęć, co do których istnieje podejrzenie zakażenia, oraz nakazać równocześnie odpowiednie oznaczenie tych urządzeń lub ujęć,
- 5) uznać za zakazane lub podejrzone o zakażenie tereny, budynki, pomieszczenia lub środki transportu, w których przebywały osoby chore lub podejrzone o chorobę zakaźną albo posiciele zarazków chorób zakaźnych bądź w których znajdowały się zwierzęta lub przedmioty zakażone, oraz zakazać wstępu do tych obiektów do czasu ich odkażenia,
- 6) zarządzić odkażenie, dezynsekcję osób, zwierząt, pomieszczeń i przedmiotów zakażonych lub podejrzanych o zakażenie bądź zniszczenie przedmiotów, gdy w inny sposób niemożliwe jest zniszczenie zarazków, a także deratyzację,
- 7) zarządzić badanie sanitarne artykułów żywności znajdujących się w gospodarstwie domowym oraz zabezpieczyć te artykuły przed możliwością spożycia do czasu ustalenia wyniku badania, a w razie potrzeby zarządzić ich odkażenie lub zniszczenie,
- 8) zarządzić sekcję zwłok osoby zmarłej na chorobę zakaźną lub osoby, która przed zgonem była podejrzana o taką chorobę.

2. Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny w przypadku stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia zabiegów higieniczno-sanitarnych, jak dezynfekcja, dezynsekcja, w celu zapobiegania chorobom zarządza przeprowadzenie tych zabiegów w niezbędnym zakresie.

3. Organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej lub osoba działająca z jego upoważnienia może niezwłocznie zastosować przymus bezpośredni, określony w przepisach o egzekucji administracyjnej, w stosunku do osób, które pomimo ostrzeżenia o możliwości zastosowania przymusu nie wypełniają decyzji o hospitalizacji lub izolacji, wbrew zakazowi korzystają z urządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 4, bądź

naruszają zakaz wstępu na teren oraz do pomieszczeń i budynków uznanych za zakażone, a także korzystają ze środków transportu uznanych za zakażone.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady zwalczania chorób zakaźnych w międzynarodowej żegludze morskiej i lotniczej.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali, w odniesieniu do jakich chorób uprawnienia określone w ust. 1 przysługują właściwemu do spraw zdrowia i opieki społecznej organowi prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej bądź działającemu z jego upoważnienia kierownikowi zakładu społecznego służby zdrowia.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, w przypadkach określonych chorob zakaźnych, może w drodze rozporządzenia wprowadzić obowiązek stosowania jednolitych metod postępowania, uznanych przez szkołę wyższą lub instytut naukowo-badawczy.

Art. 8. 1. Osoba poddana izolacji w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej lub przymusowemu leczeniu nie ponosi opłat za świadczenia leczniczo-zapobiegawcze i leki udzielone jej przez zakłady społeczne służby zdrowia w związku z tym leczeniem.

2. Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny może w uzasadnionych społecznie przypadkach zwolnić od ponoszenia opłat za świadczenia leczniczo-zapobiegawcze, udzielone przez zakłady opieki zdrowotnej zamkniętej, chorzy zakaźnie nie podlegających przymusowej hospitalizacji.

3. Ubezpieczonemu, który decyzją wydaną na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3 został odsunięty od wykonywania pracy, przysługuje z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa zasiłek w wysokości zasiłku chorobowego.

4. Ubezpieczonemu poddanemu przymusowej hospitalizacji bądź izolacji (art. 3 ust. 2) w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej przysługuje zasiłek z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa:

- 1) w wysokości zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony ma na utrzymaniu jedną lub więcej osób,
- 2) w wysokości 35% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony nie ma nikogo na utrzymaniu.

5. Za czas opuszczenia pracy w związku z poddaniem się szczepieniom lub badaniom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 pracownikowi przysługuje wynagrodzenie obliczane jak za urlop wypoczynkowy.

6. Organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydiów powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województwa) rad narodowych, właściwych ze względu na miejsce zamieszkania osób zainteresowanych pokrywają:

- 1) koszty przewozu osób podlegających przymusowej hospitalizacji lub izolacji oraz
- 2) koszty przejazdu do zakładu społecznego służby zdrowia osób podlegających przymusowemu leczeniu lub przymusowym badaniom stanu zdrowia z wyjątkiem badań określonych w art. 2 ust. 2 pkt 3.

7. Koszty przejazdu pracowników na badania lekarskie określone w art. 2 ust. 2 pkt 3 pokrywają zakłady pracy.

8. Do zwrotu kosztów przejazdu (ust. 6 pkt 2 i ust. 7) mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące zwraca-

nia ubezpieczonym kosztów przejazdu do zakładów leczniczych.

Art. 9. Lekarz, starszy felczer lub felczer, który w czasie wykonywania czynności zawodowych stwierdził przypadek choroby zakaźnej lub powziął podejrzenie co do istnienia takiej choroby, jest obowiązany zastosować środki zapobiegające szerzeniu się choroby. Jeżeli lekarz, starszy felczer lub felczer nie jest upoważniony do wykonywania uprawnień państwowego inspektora sanitarnego, przysługują mu w takim przypadku uprawnienia określone w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 5 oraz ust. 2, z tym że od jego decyzji może być wniesione odwołanie do właściwego wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa) za pośrednictwem powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego.

Art. 10. Wojewódzki inspektor sanitarny (inspektor sanitarny miasta wyłączonego z województwa) może zarządzić zamknięcie zakładu pracy lub instytucji bądź ich części, w których zostały stwierdzone zaniedbania w zakresie higieniczno-sanitarnym, stwarzające bezpośrednio niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej, na okres niezbędny do usunięcia tych zaniedbań lub przeprowadzenia dezynfekcji.

Art. 11. Przy zwalczaniu wśród zwierząt chorób zakaźnych, które nie są zaraźliwymi chorobami zwierzęcymi, a mogą być przenoszone na ludzi, stosuje się odpowiednio przepisy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 12. 1. W razie wystąpienia choroby zakaźnej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa) wydaje zarządzenia mające na celu zapobieżenie epidemii, a dotyczące w szczególności:

- 1) czasowego ograniczenia komunikacji miejscowej,
- 2) zakazu handlu obnośnego i obwoźnego,
- 3) czasowego zamknięcia zakładów pracy i instytucji lub ich części, których prowadzenie zagraża szczególnym niebezpieczeństwem,
- 4) czasowego zakazu odbywania targów, jarmarków, pielgrzymek, procesji, widowisk i zgromadzeń publicznych oraz skupiania się większej liczby osób,
- 5) czasowego ograniczenia obrotu i używania przedmiotów mogących być przyczyną szerzenia się choroby zakaźnej,
- 6) czasowego zajmowania lokali i dostarczania środków transportu na cele zwalczania epidemii — przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o zakwaterowaniu sił zbrojnych i o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju,
- 7) dokonywania na koszt właścicieli lub użytkowników naprawy urządzeń wodnych i urządzeń przeznaczonych do usuwania nieczystości, z wyjątkiem urządzeń komunalnych, po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego na dokonanie naprawy,
- 8) tępienia w ognisku zakażenia stawonogów, gryzoni lub innych zwierząt niegospodarskich przenoszących zarazki.

2. Jeżeli w celu zapobieżenia epidemii choroby, o której mowa w art. 11, zachodzi potrzeba wybicia na określonym terenie zwierząt gospodarskich chorych, podejrzanych o tę chorobę lub podejrzanych o zarażenie się, zarządzenie w tej sprawie wydaje prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek wojewódzkiego lekarza weterynarii zgłoszony w porozumieniu z wojewódzkim inspektorem sanitarnym

(inspektorem sanitarnym miasta wyłączonego z województwa).

3. Koszty spowodowane naprawą urządzeń określonych w ust. 1 pkt 7 podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych. Tytułem egzekucyjnym jest wykaz kosztów, ustalony przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

4. Uchwały w sprawach określonych w ust. 1 i 2 powinny określać sposób wykonania wprowadzanych nakazów i zakazów oraz powinny być podawane do wiadomości w drodze obwieszczeń publicznych.

Art. 13. 1. Przepisy ustawy mogą być stosowane w niezbędnym zakresie do zwalczania epidemii chorób nieobjętych wykazem wydanym na podstawie art. 1 ust. 3 w przypadku, gdy:

- 1) powstanie niebezpieczeństwo szerzenia się nieznannej jednostki chorobowej,
- 2) znana jednostka chorobowa wywołuje groźne dla zdrowia objawy dotąd nie stwierdzone bądź też powoduje wzmożone nasilenie ilości zachorowań.

2. Główny Inspektor Sanitarny bądź wojewódzki inspektor sanitarny (inspektor sanitarny miasta wyłączonego z województwa) ustala, które przepisy ustawy mogą być stosowane do jednosiek chorobowych określonych w ust. 1. Zarządzenie wydane w tej sprawie przez wojewódzkiego inspektora sanitarnego traci moc, jeżeli nie zostanie zatwierdzone, przed upływem tygodnia od dnia jego wydania, przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

3. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 2, podaje się w drodze obwieszczeń publicznych do powszechnej wiadomości na obszarach zagrożonych.

Art. 14. 1. Osoby i jednostki organizacyjne, które poniosły szkodę wskutek zarządzonego w celu zwalczania chorób zakaźnych zakazu wprowadzenia do obrotu lub spożycia artykułów spożywczych, odkażenia lub zniszczenia przedmiotów albo wybicia zwierząt, mają prawo do odszkodowania.

2. Przy ustalaniu wysokości i wypłacie odszkodowania należnego z tytułu wybicia zwierząt (art. 12 ust. 2) stosuje się odpowiednio przepisy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 15. 1. W razie stwierdzenia nosicielstwa zarazków choroby zakaźnej lub stwierdzenia podejrzenia o nosicielstwo u pracownika zatrudnionego przy czynnościach zabezpieczonych nosicielom lub podejrzanych o nosicielstwo, zakład pracy jest obowiązany niezwłocznie odsunąć pracownika od dotychczas spełnianych czynności i w miarę możliwości przesunąć go do innej pracy nie zabronionej nosicielom, która odpowiada posiadanym przez pracownika kwalifikacjom lub do której pracownik może być przyuczony.

2. Zakład pracy rozstrzyga sprawę przesunięcia do innej pracy po zasięgnięciu opinii rady zakładowej lub delegata związkowego, a w zakładzie pracy, w którym nie działa rada zakładowa lub delegat związkowy — po zasięgnięciu opinii właściwego terenowego zarządu związku zawodowego.

Art. 16. 1. Zakład pracy może niezwłocznie, po stwierdzeniu u pracownika nosicielstwa zarazków choroby zakaźnej (art. 3 ust. 3), rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie przewidzianym dla rozwiązywania umów o pracę w razie niezdolności pracownika do pracy wywołanej chorobą — jeżeli nie ma możliwości przesunięcia

go do innej pracy lub jeżeli pracownik odmawia podjęcia innej proponowanej mu pracy (art. 15).

2. Pracownik, o którym mowa w ust. 1, powinien być na swój wniosek, w pierwszej kolejności przed innymi kandydatami skierowany przez właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium rady narodowej do pracy nie zabronionej nosicielom lub w celu przyuczenia do takiej pracy.

Art. 17. 1. Zakład pracy nie może wypowiedzieć stosunku pracy pracownikowi, który z powodu podejrzenia o nosicielstwo zarazków choroby zakaźnej został odsunięty od dotychczas pełnionych czynności, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający zakład pracy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy wywołanej chorobą, chyba że zakład pracy ulega zupełnej likwidacji.

2. Okres czasu, o którym mowa w ust. 1, podlega przedłużeniu, jeżeli powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny stwierdzi, że w ciągu tego okresu, bez winy pracownika, nie mogły być przeprowadzone wszystkie wymagane badania na nosicielstwo.

3. Zakład pracy może niezwłocznie, po stwierdzeniu u pracownika podejrzenia o nosicielstwo zarazków choroby zakaźnej, rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie przewidzianym dla rozwiązywania umów o pracę w razie niezdolności pracownika do pracy wywołanej chorobą, jeżeli pracownik ten odmawia podjęcia innej proponowanej mu pracy (art. 15).

Art. 18. 1. Pracownikowi, który w związku ze stwierdzeniem u niego nosicielstwa zarazków choroby zakaźnej lub stwierdzeniem podejrzenia o nosicielstwo nie może być zatrudniony przy dotychczasowych czynnościach, przysługuje z funduszu ubezpieczenia społecznego:

- 1) w okresie pozostawania bez pracy (art. 16 ust. 1), jednak przez czas nie dłuższy niż 3 miesiące lub w okresie niewykonywania pracy (art. 17 ust. 1 i 2), zasiłek chorobowy, jeżeli w okresie niewykonywania pracy pracownik nie otrzymuje wynagrodzenia z zakładu pracy,
- 2) w okresie przesunięcia do innej pracy (art. 15) lub podjęcia pracy w innym zakładzie pracy, jednakże przez czas nie dłuższy niż 6 miesięcy — zasiłek zdrowotny, jeżeli pracownik:

- a) osiąga po przesunięciu do innej pracy lub po podjęciu pracy w innym zakładzie pracy zarobek mniejszy od przeciętnego zarobku z ostatnich 3 miesięcy zatrudnienia przed przesunięciem do innej pracy lub podjęciem pracy w innym zakładzie pracy oraz
- b) nie posiada prawa do inwalidzkiej renty wyrównawczej.

2. Pracownik, z którym zakład pracy rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia w związku z niemożnością przesunięcia go do innej pracy (art. 15), ma prawo do zasiłku chorobowego pod warunkiem zarejestrowania się we właściwym do spraw zatrudnienia organie prezydium rady narodowej.

3. Łączny okres pobierania zasiłku chorobowego i zdrowotnego, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać 6 miesięcy.

4. Wysokość zasiłku zdrowotnego przez okres pierwszych 3 miesięcy stanowi różnicę pomiędzy przeciętnym zarobkiem z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich 3 miesięcy przed przesunięciem do innej pracy lub podjęciem pracy w innym zakładzie pracy a zarobkiem osiąganym w nowym miejscu pracy. Począwszy od czwartego miesiąca wysokość zasiłku zdrowotnego nie może wynosić więcej niż 30% poprzedniego przeciętnego zarobku.

5. W razie stwierdzenia przez powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego, że osoba uznana za nosiciela przestała być nosicielem:

- 1) zachowuje ona prawo do zasiłku chorobowego lub zdrowotnego jeszcze w ciągu dwóch tygodni od daty stwierdzenia ustąpienia nosicielstwa, jednak nie ponad okres ustalony w ust. 3,
- 2) korzysta ona z przywileju pierwszeństwa do zatrudnienia w dotychczasowym zakładzie pracy, jeżeli w ciągu 7 dni od daty stwierdzenia ustąpienia nosicielstwa zgłosi się do pracy.

6. Pracownik, który w okresie przyuczania się do określonej pracy (art. 16 ust. 2) pobiera wynagrodzenie niższe od przeciętnego zarobku z ostatnich 3 miesięcy poprzedzających stwierdzenie nosicielstwa, otrzymuje przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy zasiłek zdrowotny w wysokości ustalonej w ust. 4.

7. Osobie określonej w ust. 1 nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w razie odmowy podjęcia pracy odpowiadającej posiadanym przez nią kwalifikacjom lub pracy, do której może być ona przyuczona, zaproponowanej przez zakład pracy lub przez właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium rady narodowej.

Art. 19. 1. Pracownikom służby zdrowia przysługuje w związku z realizacją przepisów ustawy prawo do ochrony, przyznanej pracownikom państwowym w przepisach prawa karnego.

2. W razie zachorowania pracownika (ust. 1) na chorobę zakaźną pozostającą w związku przyczynowym z zatrudnieniem przy zwalczaniu tej choroby, stosunek pracy nie może być z pracownikiem rozwiązany bez jego zgody do czasu odzyskania przez niego zdolności do pracy bądź uznania go za inwalidę, jednak w okresie nie przekraczającym jednego roku.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pracowników służby weterynaryjnej zatrudnionych przy zwalczaniu wśród zwierząt chorób zakaźnych, które mogą być przenoszone na ludzi.

Art. 20. 1. Lekarze, starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki, laboranci medyczni, instruktorzy higieny, dezynfektorzy, a także osoby o innych kwalifikacjach, zatrudnione w zakładach służby zdrowia, mogą być powoływane do pracy przy zwalczaniu epidemii.

2. Decyzję o powołaniu wydaje na wniosek wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa) właściwy do spraw zdrowia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) miejsca zamieszkania lub zatrudnienia osoby powoływanej, a w razie powołania na obszar innego województwa — Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Powołaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii nie podlegają:

- 1) żołnierze, a także inne osoby, które nie ukończyły 18 lat bądź przekroczyły 55 lat,
- 2) posłowie na Sejm,
- 3) członkowie prezydiów rad narodowych,
- 4) osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrom: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Komunikacji,
- 5) kobiety w ciąży lub posiadające dzieci w wieku do 14 lat,
- 6) inwalidzi i inne osoby o ograniczonej sprawności fizycznej.

4. Powołanie do pracy przy zwalczaniu epidemii stwarza obowiązek pracy przez okres do 3 miesięcy w zakładzie

społecznym służby zdrowia wskazanym w decyzji o powołaniu.

5. Przez czas trwania obowiązku, o którym mowa w ust. 4, z osobą powołaną do pracy przy zwalczaniu epidemii nie może być rozwiązany dotychczasowy stosunek pracy ani nie może być dokonane wypowiedzenie umowy o pracę, chyba że istnieje podstawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi zasady wynagradzania pracowników służby zdrowia, wymienionych w ust. 1, powołanych do pracy przy zwalczaniu epidemii.

7. Osobie powołanej do pracy poza miejscem jej stałego zamieszkania przysługuje zwrot kosztów przejazdu oraz diety na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych.

Art. 21. 1. Decyzje wydane na podstawie niniejszej ustawy bądź przepisów na jej podstawie wydanych są natychmiast wykonalne.

2. W przypadku zasługującym na uwzględnienie państwowy inspektor sanitarny może — w razie wniesienia odwołania — wstrzymać wykonanie decyzji.

Art. 22. 1. Ministrowie Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych — każdy w swoim zakresie działania — określą w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej:

- 1) organy i zakłady właściwe do wykonywania zadań określonych w ustawie oraz zasady wykonywania tych zadań w stosunku do osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń służb zdrowia podległych tym ministrom, jak również w stosunku do innych osób zamieszkałych na terenach obiektów wojskowych,
- 2) zasady współpracy organów, o których mowa w pkt 1, z organami podległymi Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej w zakresie czynności związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb stosowania niektórych przepisów ustawy w więzieniach, zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich.

Art. 23. 1. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej wyda przepisy regulujące:

- 1) warunki higieniczno-sanitarne w przewozach kolejowych, drogowych i lotniczych oraz na terenach kolejowych,
- 2) zasady wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem warunków, o których mowa w pkt 1.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Żeglugi wyda przepisy regulujące:

- 1) warunki higieniczno-sanitarne w morskich portach i przystaniach,
- 2) zasady wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem warunków, o których mowa w pkt 1.

Art. 24. Ministrowie Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Rolnictwa określą zasady współpracy podległych im organów w zakresie zwalczania chorób zakaźnych, które mogą być przenoszone ze zwierząt kręgowych na ludzi lub z ludzi na zwierzęta kręgowce.

Art. 25. Ustawa nie narusza przepisów o zwalczaniu gruźlicy, chorób wenerycznych i zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 26. 1. Kto:

- 1) nie przestrzega wskazań lekarskich, nakazów lub zakazów, wydawanych w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
- 2) wbrew przepisom o zwalczaniu chorób zakaźnych zatrudnia chorego zakaźnie, podejrzanego o chorobę zakaźną, podejrzanego o zakażenie, nosiciela lub podejrzanego o nosicielstwo,
- 3) sprawując zarząd nieruchomości lub jako kierownik zakładu pracy bądź instytucji zaniedba obowiązków w zakresie ich utrzymywania w należyłym stanie higieniczno-sanitarnym,
- 4) wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi nie zgłasza przypadku zachorowania, podejrzenia o zachorowanie lub zgonu na chorobę zakaźną — podlega karze grzywny do 4.500 zł.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 27. 1. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198, z 1949 r. Nr 25, poz. 174 i z 1959 r. Nr 27, poz. 170) oraz
- 2) dekret z dnia 14 maja 1946 r. o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami (Dz. U. Nr 23, poz. 150).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z ustawy.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

280

USTAWA

z dnia 13 listopada 1963 r.

zmieniająca ustawę o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji.

Art. 1. W ustawie z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji (Dz. U. Nr 69, poz. 435) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

- a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Rzemieślnikom posiadającym zezwolenie, a jeżeli w myśl obowiązujących przepisów na wykonywane rzemiosło nie jest wymagane zezwolenie, posiadają-